

Nr 511.

Av herr Lovén m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 213, med förslag till kommunalskattelag m. m.

Till den åkande personalen vid järnvägarna utgår s. k. resekostnadsersättning såsom ersättning för den merkostnad denna personal måste vidkännas på grund därav, att dess tjänstgöring är på ett sådant sätt förlagd, att en stor del av deras måtider måste intagas utanför hemmet. Denna resekostnadsersättning behandlas ur beskattningssynpunkt olika allt efter som den utgår till personal vid *statens järnvägar* eller vid *enskilda järnvägar*. I förra fallet skall densamma vid deklaration ej alls upptagas såsom inkomst. I senare fallet däremot skall den redovisas såsom inkomst; men i gengäld får avdrag göras för den verkliga merkostnad som uppstått. Denna ordning har bibehållits i förevarande förslag till kommunalskattelag.

Ehuru det givetvis kan anföras vissa skäl för den särskillnad, som sålunda här sker mellan personal i statens och enskild tjänst, våga vi dock hysa den uppfattningen, att övertygande skäl tala däremot. För personal vid enskilda järnvägar vållas stora svårigheter genom här berörda bestämmelser. På det att tillåtet avdrag skall kunna erhållas, tvingas man att föra noggranna anteckningar över alla de småbelopp, som utgivas under bortovaron från hemmet. Under ett år kan det bli fråga om att hålla reda på bortemot ett tusen dylika småsummor. Men även om anteckningar göras med största omsorg, kan det ändå vara svårt att övertyga taxeringsmyndigheterna om avdragets berättigande, vartill kommer att de olika taxeringsnämnderna tillämpa en olika praxis med därav följande ojämnhet i taxeringen och missnöje hos dem, som råkat ut för den strängaste nämnden. Orättvisa uppkommer emellertid på ännu ett sätt, nämligen därigenom, att den tjänsteman vid enskild järnväg, som har god ekonomi och på grund därav kan tillåta sig större omkostnader för livsuppehållet under bortovaron från hemmet, får avdraga hela detta belopp, medan den som är fattig och tvingas göra sina utgifter med allra största sparsamhet, endast får göra avdrag för dessa mindre omkostnader med påföljd, att han får en högre beskattningsbar inkomst av sin tjänst än den välbergade av sin.

Det skulle därför leda till större enkelhet vid taxeringen och undanröja många missnöjesanledningar, om resekostnadsersättningen vid enskilda järnvägar ur beskattningssynpunkt behandlades på samma sätt, som då fråga är om statens järnvägar och andra statens verk. Några skattebelopp skulle säkerligen icke härigenom undandragas det allmänna, då dessa ersättningar i allmänhet icke täcka de verkliga kostnaderna.

Med stöd av vad nu anförts hemställes,

dels att riksdagen måtte besluta sådan ändring av Kungl. Maj:ts förslag till kommunalskattelag, att resekostnadsersättning vid enskild järnväg icke upptages som intäkt och ej heller får avdragas som omkostnad;

dels ock att vederbörande utskott täcktes verkställa de av ett bifall till nyss angivna yrkande nödiga ändringar i lagförslaget.

Stockholm den 12 april 1928.

Carl Lovén.

Gottfrid Karlsson,
Vadstena.

Henning Leo.

J. H. Blomquist.

Alfr. Werner.

Julius Hedvall.

Anders Anderson
i Råstock.
